

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
14 d'abril de 1930

**Ens n'han tornat
quatre
Però encara ens
en falten molts...**

Any 1. — Número 2

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. — Telèfon 21808

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

Per una borsa de treball

En parlàvem en el nostre número anterior. Volem insistir-hi, senyaladament, en aquest número. L'aire és d'urgència. Sortosament, hem rebut ja diverses ofertes de treball. Daniel D. Montserrat ocupa ja una nova plaça — per als nostres homes que tornin de les presons i de l'exili. Són poques, però, encara. Si no en rebéssim més, no podríem, encara, oferir-los el treball que molts d'ells necessitaran — premiosament — per viure i per refer les llars desfetes.

Necessitem més ofertes. Els necessitem, i, en dir-ho, no sabríem dubtar de rebre'n de nous. Esperem confiadament en la bona voluntat dels nostres industrials i comerciants, dels nostres banquers i homes de professió. Cal que en aquesta hora no falti ningú a la nova Solidaritat. Cadascú en la mesura de les seves forces i del seu entusiasme.

Prou han fet tots aquests homes que tornaran — si tornen. Prou han lluitat, prou han bregat i han sofert per nosaltres. Ara som nosaltres qui estem en deute amb ells. Un deute sagrat que cal complir. Per agraïment i per justícia. Ofert-los la possibilitat d'una vida digna, establint-los l'afany per la feina difícil de trobar i pel pa difícil de guanyar, començarem a pagar aquest deute que tenim amb ells.

Industrial català,
comerciant català,
banquer català,
advocat català,
fàbrikant català,

és possible que a la vostra fàbrica, a la vostra botiga, en la vostra oficina o al vostre despatx puguem reservar un lloc per algun d'aquests homes que demà potser es reintegraran a Catalunya.

Aviseu-nos, si és així. Aviseu-nos ràpidament. Nosaltres oferim el lloc de casa vostra — el lloc que podrà ésser honorat amb el servei d'un patriota — d'acord amb les seves característiques especials. És possible que, així, estalviu moltes angúnies a aquests homes que necessiten, ara, el repòs d'una llar i la pau d'una vida segura. I cadascú de nosaltres té, ara, el deure de vetllar per ells.

Per als nostres presos encara

Una idea. A nosaltres ens sembla una bona, excel·lent idea. És d'un lector de LA RAMBLA DE CATALUNYA. Diu així:

"Per tal de recollir la major quantitat possible per als nostres presos i exiliats, el dia de Sant Jordi, Patró de Catalunya, podrien ésser instal·lats al Palau de la Generalitat unes taules que, presidides per les dames i damiselles, recaptessin diners per augmentar la subscripció oberta amb l'expressat fi."

És bo de constatar que el nostre poble respon, entusiàsticament i des de tots els indrets, a la crida per la subscripció "Pro-Presos".

Cada dia augmenta l'amplitud de la subscripció. D'arreu de Catalunya reben notícies d'haver-se obert — en ésser coneguda la iniciativa de LA RAMBLA DE CATALUNYA — llistes de donatius. Hi ha, entre elles, alguns casos verament simpàtics com el de la subscripció realitzada pel pescador esportiu de Barcelona En Francesc Brasso, el qual, amb el seu esforç, ha aconseguit recaptar 143,50 pessetes entre els seus companys. La "Penya Magre", de Reus. L'"Agrupació Sardanista" de Barcelona. El P. C. Lluro, de Mataró — tenim notícies que ahir recaptà en el seu camp de joc 256 pessetes que vindran a ingressar a la nostra subscripció — i moltes altres entitats realitzen també, en aquest sentit, una feina digna de tots els elogis.

En felicitar i encoratjar tots aquests amics nostres, esperem confiadament que l'esforç de tots farà possible, a Catalunya, la recaptació d'una quantitat de prou importància per subvenir a les primeres necessitats d'aquest estol de patriotes que esperen, amb afany, l'hora de reintegrar-se a la vida civil.

En aquest sentit, podem afegir que "Tres companys ramblistes" ens han enviat un xec de 150 francs — que lliurarem a Jaume Miravittles — per tal que siguin fets a la senyoreta Arché, de París, de la qual parlà recentment, en un article, el nostre esmentat col·laborador. Gràcies.

Aquest número de LA RAMBLA DE CATALUNYA ha hagut de passar per la censura

CIUTADANIA

Un dubte

Senyor Censor: Si en disposar-vos a llegir aquesta gènerada us sentiu malhumorat, no seguiu... agafeu aquella barreta vermella que teniu massa prop de la mà, feu una creu i aneu per una altra... Ben mirat, més valdrà això que no pas el que us enretirgueu (en compliment d'un penós leure inherent al vostre càrrec) a suprimir uns mots d'ací i destruir uns conceptes de més enllà.

Vós us estalviàreu una pèrdua de temps i jo el disgust i de veure desfer el sentit d'uns paràgrafs, d'aquells paràgrafs que potser hauré escrit amb més usió.

La vostra col·laboració com a censor no m'és plaent. No us ofengueu, però. Contra vos, senyor censor, no hi va res. Em faig càrrec que sou persona manada i vull creure, també, que el dia que deixeu d'ésser censor pensareu de la censura el mateix, si fa o no fa, que penso jo.

D'un temps ençà hom observa en el poble el desig de manifestar-se civílicament. Sembla talment que hom vulgui recuperar el temps perdut.

Durant sis anys, quatre mesos i tretze dies es tolerava tot menys el sentir-se ciutadà i l'actuar com a tal. Res no té d'estrany, doncs, que tan prompta com s'ha entrellucat la possibilitat de normalitzar la vida ciutadana i el poder obeir els imperatius de ciutadania, sentim tots plegats la frangida d'arribar prompte, molt prompte a la fita, passada la qual ens sigui permès de dir el que no hem deixat de sentir i de pensar ni un sol moment.

Els sis anys, quatre mesos i tretze dies de Dictadura (cal remarcar ben bé aquestes xifres) han servit perquè els sentiments s'arrellessin més, encara més del que ja ho estaven abans del cop d'Estat.

Tenim l'intim convenciment que els dictadors han fet per les causes de Catalunya i de la República més, molt més que cap promesa del catalanisme ni del republicanisme. Certament que la propaganda ha costat molt, però no gosen a dir que hagi estat de debò.

Aquestes i altres consideracions ens feiem dissabte, tremolosos d'emoció, en tornar a casa després d'haver tingut el goig d'estrènyer en nostres braços els minyons que havien sofert les conseqüències d'un procés dit "Garraf".

Aquelles llàgrimes de les nostres dones, de les dones catalanes, aquell parpadeig amb el qual els homes feien esforços per dissimular unes altres llàgrimes que finalment reliscaven també cara avall, què volien dir?

El goig produït en veure lliures uns germans que havien sofert una colla d'anys els martiris de la presó?

Potser la tristesa en pensar que darrera unes reixes i més enllà d'una frontera, en quedaven encara uns altres d'igualment dignes?

Feien rodolar aquelles llàgrimes el remordiment i la vergonya d'haver passat sis anys, quatre mesos i tretze dies en perfecta passivitat?

Heus ací un dubte que no hem pogut aclarir encara.

JOSEP SUNYOL I GARRIGA

EL DIALEG A LA BARBERIA

—Senyor Llagostera, no ha pas rebut esquela de l'Europa?

—Pobre Europa, em penso que no en deuen haver fet. Que jo ho sapiga, no teneu pas aquest costum! No veu que no guanyarien per es-quesles?

—Es veritat. No em recordava que en aquestes coses s'hi troben cada dos per tres. Es ben trist. Són ben de plàyers.

—Aquestes coses sempre són tristes, però de vegades no n'hi ha per plàyer ningú. A qui se li acut despatxar uns jugadors que després s'exposaven, tal com els ha passat, a què els fessin falta? Ara s'han trobat que han hagut de fer una davantera amb tres extrems dretes, perquè no tenien ningú més.

—Té raó. Almenys podien haver esperat un diumenge més a despatxar-los. Què els costava? I així encara els haurien pogut fer servir i provar sort. A la millor els han pagat tot el mes d'abril.

—Això, amic Mariano, és falta de mà esquerra. Val més que no ens hi amoinem. És una cosa que no té solució. I sort encara que aquesta eliminació als europeistes no els representa cap perjudici per a l'any que ve.

—Es una mica diferent d'allò del torneig de Lliga, però sempre és de doldre. Per damunt de tot l'Europa és un club català.

—Ja hi tornem a ésser? Em sembla que ja l'hem plantut prou, i amb això del truguet sentimental potser a l'últim ens arribarien a prendre la cabellera.

—Vol dir que...

—Que vol més que es deixi de lamentacions i es preocupi d'anar a funerals. L'han mort? Déu l'hagi ben perdonat i li doni forces anys d'avantatge. "Requiescat in pace".

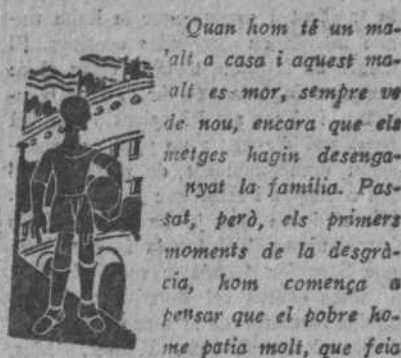
—Amen.

L'OFICIAL DE TORN

"Mitja hora amb Macià i Ventura Gassol a Brussel·les..." — Llegiu el pròxim número de LA RAMBLA DE CATALUNYA

ESPORT

Han començat els K. O.

Quan hom té un mal, a casa i aquest mal és mor, sempre ve de nou, encara que els metges hagin desenganyat la família. Pasat, però, els primers moments de la desgràcia, hom comença a pensar que el pobre home patia molt, que feia patir la família, que no hauria fet res més de bo, que d'aquella n'havia de morir, i hom no pot menys de dir: tant de bé li ha fet Déu!

Es el cas clavat de l'Europa. Ha mort de seguida, però no fer passar més angúnies als seus partidaris. Era d'esperar, després del resultat del diumenge anterior a Oviedo. I aquesta mort — que sincerament ens ha colpit — l'hem acceptada amb resignació, perquè, francament, estem convençuts que d'aquesta no n'havia de sortir. Era la seva hora.

L'Europa ha estat eliminat per l'Oviedo. D'ací a quinze dies, probablement, un altre equip eliminarà l'Oviedo (quan escrivim aquestes cometaris no sabem encara l'adversari que li toca en els vuitens de final; els nostres lectors ho trobaran en altre lloc). Amb això volem dir que tan dolent és l'un com l'altre, i que si l'Europa hagués actual ahir com actuen els equips amb cara i ulls, a hores d'ara l'eliminaria seria l'Oviedo, malgrat dels quatre gols de l'altre diumenge.

Al Guinardó va acudir-hi molt de públic. Molt més del que era d'esperar, després de la pluja copiosa que durà fins a primeres hores de la tarda, deixant els camins que porten al camp de l'Entropa en un estat deliciós. Si l'Europa hagués guanyat a Oviedo per quatre gols de diferència, ahir no hauria anat ningú a veure el partit. Era l'interès de veure si l'equip gracienc remuntava aquell desavantatge, el que va fer omplir el camp de ciutadans decidits a enfangar-se fins al coll, per tal de no perdre l'ocasió de presenciar una lluita que hom suposava que seria emocionant i de la qual podia sortir-ne vindicat el popular cercle del Guinardó. Aquest, en efecte, va guanyar. Però els que van sortir contents, saltant i ballant, foren els asturians. Paradoxes de "goal-average"!

De l'arbitratge del senyor Inchausti, valdria més no parlar-ne. No direm que sigui el culpable de l'eliminació de l'Europa — perquè això fóra restor mèrits als jugadors graciencs —, però si direm que en el partit d'ahir els va servir d'amic.

El Barcelona i l'Espanyol també van guanyar. Llurs victòries, però, no tenen la mateixa conseqüència que la de l'Europa. Mentre aquest resta fora de combat, aquells passen — amb un actiu de gols a favor respectable — als vuitens de final.

La victòria del Barcelona a La Corunya és — naturalment — més remarkable que la de l'Espanyol. Per la categoria de l'adversari i per haver estat aconseguida en camp adversari.

De tots els altres partits de la jornada d'ahir, el resultat que era esperat amb més d'interès a la nostra ciutat era el del partit de Bilbao, entre l'Athletic i el Racing de Santander. No ens ha sorprès la victòria dels campions de Lliga. L'esperàvem amb la mateixa contundència aconseguida. Aquesta victòria dels bilbaïnes significa un fet molt important en el Campionat que s'està disputant. Si l'Athletic hagués resultat eliminat, l'interès del torneig se n'hauria ressentit d'una manera formidable, i, en aquest aspecte, hem de celebrar-ho.

Després de la jornada d'ahir, resten eliminats la meitat dels aspirants al títol. La lluita, a mesura que va començant, anirà prenent més interès. Un interès més concentrat, més viu, més intens.

El sortit dels partits corresponents als vuitens de final obre un altre interogant.

L. AYAMÍ I BAUDINA

UN QUE NO CONEIX ELS JUGADORS

Ahí a la tarda, sortint del camp de l'Europa, se sentien comentaris de tota mena respecte l'actuació dels jugadors del Guinardó. Un acírrim europeista, per exemple, deia: "...mira que posar-nos aquest interior esquerre, tan dolent, pobre noi, a qui se li ocorre, i més encara, tenint un Galtes que ho fa força bé!"

Hem d'aclarir que aquell interior esquerre no era altre que Galtes...

RECEPTE INFAL·LIBLE

Un senyor es queixava l'altre dia que ja havia provat tots els procediments per a rebre el greix. L'home estava desesperat perquè no sabia com perdre pes.

En pocs dies ha perdut cinc quilos. Ha trobat un procediment infal·lible. S'ha fet soci de l'Europa.

UNA DELICADESA DE D'ALFONSO XIII

Els directius del simpàtic cercle barcelonès obsequien, dissabte, amb un sopar íntim els representants de la premsa catalana, en atenció — segons ells, al tracte que han rebut per part de la crítica local, en ocasió del partit que van jugar els mallorquins a Palma, contra l'Espanyol.

Els directius mallorquins manifestaren que l'equip actual, campió de Balaor, és absolutament amateur i es van plàyer de la poca sort del sortit en deparar-los un adversari de la talla de l'Espanyol. L'acte transcorregué en una admirable companyonia.

PELLISSER I L'EUROPA

Entre altres contractes, ha estat rescindit el que Pellisser tenia amb l'Europa. No hi ha res a dir si els contractants ho han cregut així. Ara que a nosaltres ens sembla que un jugador com Pellisser, europeista de sempre, té mereix un acte d'homenatge dels seus consorciats, encara que durant la seva actuació com a jugador professional hagi cobrat les seves pessetes.

UNA DEFINICIO QUE NO ES NOSTRA

Uns senyors forasters, fiant en coses de futbol, discuteixen sobre el Barcelona i l'Espanyol. Referint-se a aquest darrer, un dels reunits digué:

—Allò no és un club de socis, sinó el club d'un senyor.

—Amb la particularitat — afegí un altre — que és un senyor que sempre està de mal humor.

AMIC: A partir de demà, LA RAMBLA DE CATALUNYA tindrà a la seva disposició la seva nova redacció en el número 6 de la Ronda de la Universitat. Telèfon 21808

POBRE BASKET-BALL!

Per llei de naturalesa, segurament, els esports pobres estan predestinats a ésser dirigits per persones que, per més malament que ho facin, s'hi troben tan bé, en llurs càrrecs, que no els deixen per més impropis que sets digui.

En aquest cas es troba, des de fa temps, el basket-ball. Més mal dirigit que ara ningú no es podia pensar que ho arribés a estar.

I encara n'hi ha molts que no s'acaben d'empassar, perquè entre els dirigents hi ha persones que fa molt anys que volten per allí, però que, malgrat d'això, són tan ineptes com al principi.

I encara es creuen indestinats!

DEL PARTIT EUROPA-OVIEDO

1.—Oscar, el porter asturià, fou sens dubte, el millor home del seu equip i potser el que més decisivament va influir en el resultat del partit.
2.—El partit tingué moments molt emocionants. No va acabar, però, de brillant. La col·locació dels jugadors ho diu prou clarament

EL CAMPIONAT D'ESPANYA DE FUTBOL

A CAN RABIA

L'Espanyol bat l'Alfons XIII de Palma de Mallorca, per sis gols a un

El creixent nombre de gols que s'apuntaren els blanc-blaus en el seu primer partit del Campionat d'Espanya, a Palma de Mallorca, tragué bona part de l'interès amb què hom esperava la lluita entre mallorquins i espanyolistes.

La tarda, o, millor dit, el matí, féu per la seva part tots els possibles per restar gent als encontres.

Així, doncs, no és d'estranyar que en començar l'encontre que havia d'enfrontar per segona vegada els campions de la Península i els de les illes Balears, hi hagués al camp poca gent, molt poca gent.

La diferència de classe L'encontre d'ahir ens semblava una cosa absurda. Vingué a ésser, si fa o no fa, com si en fossa oposats un pes polma a un pes complet. Ens féu l'efecte d'això.

Poques vegades hem vist una tan gran diferència de classe i una tècnica de joc tan diferent, com en la lluita d'ahir entre els dos equips que sobre el terreny es disputaven la bola.

Els mallorquins són un equip d'empena i braó, i estant dotats d'una moral elevadíssima, però no tenen ni la tècnica ni la picardia suficient per enfrontar-se amb equips de reconeguda vàlua, amb igualtat de condicions, o, quan menys, amb la seguretat de fer un paper una mica airós, encara que el resultat no els sigui finalment favorable.

Per la victòria d'ahir, no podem alabar gran cosa l'Espanyol, ni, pel que es veu, se'l podia carregar de llors pel seu resultat de 7 a 1 obtingut a Palma. Els blanc-blau no feren ahir res d'altre món, ni el diumenge passat a Mallorca feren res d'extraordinari. És aquesta diferència de classe de què parlem més amunt l'autora d'aquestes dues victòries fulminants.

Ni l'un ni l'altre resultat ens han sorprès el més mínim. Era massa previsible perquè els mallorquins poguessin tenir esperances, ni tan sols de poder lluitar-se.

El que li passa a aquest equip és una cosa molt comprensible. Allunyats constantment del futbol peninsular i dels seus equips, no poden aprendre res de nou ni perfeccionar els seus coneixements tècnics en encontres de certa categoria. De manera que el dia que participen en el Campionat peninsular o per qualsevol altra causa s'enfronten amb un equip de certa vàlua han de pagar la novatada perdent els partits per un considerable nombre de gols.

Si l'Alfons XIII hagués tingut ocasió d'entrenar-se amb adversaris de més categoria que no pas ell, indubtablement els de l'Espanyol no haurien trobat tan planera la victòria; n'estem segurs.

Altament, els mallorquins compten amb algunes individualitats verament remarcables. Ferrer el mela, féu algunes passes verament excepcionals i palesà una seguretat i valentia dignes del millor jugador. Malgrat de tot, però, al costat de coses molt bones, en féu de molt dolentes, i demostrà sobretot, al nostre entendre, de les mateixes causes de la poca màlícia que donà proves tot l'equip.

Pizà, després del porter, fou el millor home del seu equip, i féu alguna internada perillósíssima, encara que Demur, que no el deixava ni a sol ni a ombra, li féu malbé tots els intents de xutar amb eficàcia.

En terreny de joc

defestable

A aquesta pobre actuació dels valents equips mallorquins s'hi afegí l'estat veritablement infernal del terreny de joc. Allò no era un camp de futbol, sinó, com s'ha dit moltes vegades, una piscina.

Això fou el cop de gràcia dels jugadors mallorquins. No podien donar quatre passes que no calguessin en un bassal d'aigua: xutaven ras i la bola perdía l'efecte i acabava la seva trajectòria als peus d'un element contrari, i sola l'herba els seus peus xipolajaven en mig pam d'aigua.

Amb menys n'hi ha prou per a desconcertar un equip que ha de jugar en les condicions que ho feren ells.

Els espanyolistes, per contra, jugaven a casa seva, i, per tant, en un camp que, mullat i tot, els és familiar, car ja és sabut que el terreny de joc de l'Espanyol presenta freqüentment un aspecte semblant al d'ahir si anteriorment ha plogut.

L'actuació dels blanc-blau Com ja hem dit abans, malgrat del creixent nombre de gols favorables, l'Espanyol no tingué una gran tarda, ni, pel que sembla, es llança a fons. Es limità a aprofitar totes les ocasions favorables, i, més que res, a treure tot el rendiment possible de la poca cohesió que hi havia en els rengs defensius dels mallorquins.

Cal reconèixer, però, que tingueren una mica de desgràcia en el xutar a gol.

Si l'Espanyol hagués tingut una tarda d'aquelles en què les coses surten molt bé, amb tota seguretat que els mallorquins lamentarien a hores d'ara un parell o tres gols més dels que els feren. Però l'haver obtingut més gols seria, moralment, una injustícia per als verells, els quals, si més no, pel seu braó, per llur braó, valentia i elevadíssima moral, no es mereixien una tan severa correcció.

Els millors de la davantera foren Gallard i Vantoldrà. Zamora, a estones féu coses molt boniques i fou un bonis conductor de la línia.

Padrón, davant d'un enemic no gaire temible, lluí tota la guisa del seu malabarisme pedat, però no s'extralimità gran cosa pel que respecta a xutar a gol, ni tampoc s'entengué gaire amb el seu company d'ala, Bosch, el qual, estretament marcat per Mulet, no pogué donar gaire feina als prou atribulats backs mallorquins.

Els altres compliren bé i Aznar tota la bola en poquíssimes ocasions. En ocasió del gol dels mallorquins, la tocà i veié menys que mai.

L'arbitre, els equips i els gols

L'encarregat de dirigir l'encontre fou l'arbitre jugador espanyolista Llauger, el qual complí la seva tasca amb tot l'encert que hom podia exigir-li. En l'única ocasió que féu la vista grossa fou en algunes violències que tingueren lloc al segon temps, per part d'un element de la línia mitjana dels blanc-blau.

Però ni això se li pot imputar, car la cosa era tan dissimulada que res d'estrany té que li passés desapercibuda.

A les seves ordres s'arreglaren els equips de la següent manera:

Alfons XIII: Ferrer, Camps, Peña, Mulet, Del Valle, Cifra, Cerdà, Aubella, Ramis, Morant, i Pizà.

Espanyol: Aznar, Demur, Portes, Traball, Tena II, Kaiser, Vantoldrà, Gallard, Zamora, Padrón i Bosch.

Sis gols són massa perquè hagueren de cansar l'atenció del lector detallant com foren obtinguts. Ens limitarem a dir que a la primera part se n'obtingueren tres, obra de Demur (de penaltí), Zamora i Gallard, i a la segona, tres més, fets per Padrón, Vantoldrà i Gallard.

Els mallorquins feren el seu quan ja en tenien sis en contra, en una brillantíssima arrencada que culminà en un magnífic xut de Cerdà.

A. PINAZZO-S.

A BILBAO

L'ATHLETIC RESULTA VENCEDOR PER SUFICIENT MARGE PER A CONTINUAR LA LLUITA

Ahí, al camp de Sant Mamés, s'enfrontaren el campió de la Lliga Atlètica amb el Racing de Santander.

L'Atlètic vencé per 5 gols contra i aquest marge és suficient per a la seva classificació.

No obstant, la cosa no va estar decidida fins al segon temps.

El partit es pot condensar dient que fou de continus atacs dels vermell-blancs i defensa dels santandereus.

Steimborn, l'arbitre guipuscoà que va tenir una excel·lent actuació, arreglaren els equips de la forma següent:

Athlètic. — Blasco, Caraga, Urquiza, Garizurieta, Muguerza, Roberto, Iraragorri, Unamuno, Aguirre, Zubalá i Gorostiza.

Racing. — Joven, Pico, Mender, Otor, Baragano, Larrinoa, Santi, Loredó, Oscar, Larrinaga i Amós.

Al primer temps, des dels primers moments s'imposaren els bilbaínos.

Als 32 minuts marcaren, per fi, amb un gol es va intensificar la pressió i l'entusiasme dels representants de Bascònia i el seu continuat atac fou fructífer novament als 40 minuts.

A LA CORUNYA

El Barcelona, en el qual va reaparèixer Samitier, féu una exhibició de joc davant el Deportivo de La Corunya

Cap imprudència tingué el partit jugat ahir a la tarda a Riuz entre el Deportivo de la Corunya i l'equip local, en presència de regular quantitat d'aficionats. El Barcelona, en el qual reapareixia Samitier, fou tan superior a l'equip contrari i el derrotà amb tanta facilitat i mestria que la lluita tingué interès en comptades ocasions. El màgic de la pilota tornà a ésser el de sempre a la davantera de les files blau-grana, i el seu art i inspiració culminà en el gol d'empat a un punt que aconseguí immediatament de marcar-se el gol corunya i sense que gairebé el públic s'adonés que ja havien igualat els barcelonistes. Tal fou la facilitat amb què Samitier foradà la meta d'Isidro.

Alts ordres del biscaí Saracho els equips foren de la manera següent:

Barcelona: Uriach, Walter, Mas, Martín, Guzmán, Carulla, Pica, Gorburi, Samitier, Bestit i Perera.

Deportivo: Isidro, Otero, Alejandro, Espazza, Lameiro, Farfán, Tomasín, Ramon, Eguia, Hilario i Rubio.

Tant en el primer temps com en el segon el dmini fou en absolut de l'equip català. Les escasses incursions que realitzaren els galles foren desbaratades aviat davant la bona defensa blau-grana, que el mateix en aquesta línia com en les anteriors demostrà ahir una seguretat d'equip de categoria. Els galles foren, però, els primers a marcar, i això per obra i inspiració d'Hilario, l'únic perillós de la davantera, que confeccionà una bona jugada i aconseguí el gol.

El temps acabà sense aconseguir cap més punt.

Als començaments d'aquesta segona part, es va lesionar Larrinaga, i el Racing va jugar, la major part del temps amb quatre davanteres.

Amós a l'extrem dreta i Santi a l'extrem esquerra.

Al començar el segon temps, Oscar, davant la nul·litat de la davantera del seu equip per les lesions de Larrinaga, baixà a reforçar la línia de migs.

Als sis minuts, el mateix Oscar trameté un tret per l'àngul, que va batre Blasco.

Amb el dos a un ja fou absolut el replantejament de l'equip mantanyés.

Als onze minuts, un córner tret per Lafuente, el convertí Muguerza amb el cap en el tercer punt.

Als 18 minuts, es va lesionar Toron, i en intentar que li donessin el massatge dintre del camp, per tal de no perdre temps, l'arbitre el va obligar a sortir del terreny, i això originà la protesta d'alguns dels seus companys.

Als 20 minuts, Gorostiza aconseguí el quart gol.

Poca estona després va reaparèixer Toron, però quasi inútil.

Als 39 minuts, Chirri marcà el cinquè gol de la tarda i sens dubte el més productiu de tots, ja que significava la continuació en el campionat d'Espanya.

Amb el cinc a un va acabar el partit.

En el primer temps es llançaren dos córners contra l'Atlètic i tres contra el Racing.

Al segon, set córners contra el Racing, únicament.

A SARAGOSSA

L'Ibèria perd el primer partit al seu camp aquesta temporada i queda eliminat del Campionat

Al camp de Torrero, amb bona entrada i un vent fortíssim, se celebrà ahir a la tarda el partit de Campionat d'Espanya, repetició del jugat el diumenge anterior a Pamplona, entre l'Osasuna i l'Ibèria, quantat també pels navarresos. El resultat fou de tres gols a un favorable als navarresos.

Aquest resultat fou just, car els de Pamplona palesaren una millor qualitat de joc i més solidesa en les seves línies; i saberen adaptar-se millor a les condicions atmosfèriques.

Sorribes sortí a defensar l'equip ibèric, ressaltant encara d'una lesió recent, i al cap de poca estona d'haver començat s'agregà en la seva dolència i fou més aviat un element contraproduent en l'equip aragonès.

Durant la primera part, l'Osasuna, que havia jugat a favor del fort vent i amb encert els seus elements descabellaren joques per tal de contrarestar els efectes del vent. Aquesta tàctica els donà el resultat degut, i durant la primera part aconseguiren els tres gols.

Durant el segon temps l'Ibèria no sabé aprofitar l'avantatge de jugar a favor del vent. El gol aragonès fou obtingut en un córner, al cap d'un quart d'haver començat la segona part.

Continuà dominant l'Ibèria, però no pogué millorar el resultat i amb el resultat de tres gols a un a favor de l'Osasuna acabà el partit.

Posada la pilota en joc, a continuació d'aquest punt l'agafa Samitier, avança sol, com hem dit, dribla a mitjos i defenses contraris, i amb facilitat davant Isidro xuta suau i aconseguí el gol.

En el segon temps els blau-grana feren una veritable exhibició i dominaren completament. Aconseguiren dos dels dos gols que s'ho proposà.

El segon gol fou als vint minuts en rematar Samitier de cap un córner ben tirat. I el tercer, deu minuts més tard, el marcà Gorburi.

El Barcelona, com hem dit, jugà molt bé en totes les seves línies; és difícil destacar-ne a cap, encara que no podem deixar sense consignar la bona actuació de Samitier en la seva reaparició.

En el Deportivo, atabalat per la pressió contrària, només destacà Hilario, que tingué jugades de gran mèrit.

L'arbitratge de Saracho, bé. L'única cosa a retreure-li és haver perdonat un penaltí a l'equip català. — Noti Sport.

Un comentari del nostre redactor especial

La Corunya, 13 (per telègraf). — La concurrència que ha acudit a presenciar el partit entre el Barcelona i el Deportivo ha estat molt nombrosa sense arribar, però, al ple absolut, degut als elevadíssims preus fixats per la directiva corunyesa.

EL CAMPIONAT D'ESPANYA

RESULTATS

Espanyol (Sub. Catalunya). — Alfons XIII (Camp. Balears), 6 a 1.

R. Victòria (Camp. Canàries). — R. Valladolid (Sub. Castella), 5 a 1.

O. Loonessa (Camp. Cast. L.). — Sevilla (Camp. Andalusia), 2 a 1.

O. Torrelavega (Sub. Cantàbria). — R. Sociedad (Sub. Guipúscoa), 0 a 2.

S. Gijón (Camp. Astúries). — D. Alavés (Camp. Biscaia), 3 a 0.

Europa (3er. Catalunya). — R. Oviedo (Sub. Astúries), 2 a 0.

D. Corunya (Sub. Galícia). — Barcelona (Camp. Catalunya), 1 a 3.

València (Sub. València). — Oeda (Camp. Galícia), 5 a 4.

A. Madrid (3er. Centre). — Castelló (Camp. València), 2 a 1.

R. Unió (Camp. Guipúscoa). — Racing Madrid (Sub. Centre), 4 a 1.

Ibèria (Camp. Aragó). — Osasuna (3er. Guipúscoa), 1 a 3.

Real Madrid (Camp. Centre). — Pàtria (Sub. Aragó), 1 a 1.

A. Bilbao (Sub. Biscaia). — R. Santander (Camp. Cantàbria), 5 a 1.

Cartagena (Sub. Múrcia). — Arenas (3er. Biscaia), 0 a 2.

Don Benito (Camp. Extremadura). — Múrcia (Camp. Múrcia), 0 a 5.

R. Betis (Sub. Andalusia). — queda classificat sense jugar.

De l'equip navarrès tant la davantera com la defensa foren superiors a les de l'Ibèria.

Arbitrà Escarlin, bé.

Els equips s'arreglaren de la següent manera:

Ibèria: Artero, Saucá, Sorribes, Epelde, Estanis, Salas, Calvar, Tomasín, Zorroza i Epele I.

Osasuna: Urreaga, Apat, Urdirro, Bezumartea, Sánchez, Urdirro II, Urizalgui, Benizobas, Mugulno, Gurrucharri i Irujo de II. — Noti Sport.

A DON BENITO

EL R. MURCIA ELIMINA EL DEPORTIVO DE DON BENITO

Ahí se celebrà en aquesta ciutat el partit corresponent a la segona volta del campionat, entre l'equip local i el R. Murcia. El primer partit entre aquests dos equips, jugat a la Condomina, havia estat favorable als murcians per deu a zero. Ahir també els acompanyà el triomf, però amb un marge més moderat, car el resultat al seu favor únicament fou de tres gols a zero. — Noti Sport.

A VALENCIA

El València bat per cinc a un el Celta de Vigo, i queda classificat per al Campionat d'Espanya

Al camp de Metalla i amb un ple imponent s'ha celebrat el partit València-Celta que havia despertat enorme expectació. En sortir els equips al camp foren acollits amb aplaudiments

des destacats a l'equip local. Llovera alineà els equips de la forma següent:

València: Cano, Melenchon, Pasari, Salvadorés, Molina, Arilla, Torredell, Picolin, Navarro, Costa i Rino.

Celta: Lilo, Cabezo, Hermida, Armando, Vega, Peredes, Lao, Losada, Rogelio, Polo i Pifíro.

Des del començament el València s'apodera de la situació i als cinc minuts un avenç de l'equip local, Costa cedí a Navarro passant aquest magníficament a Picolin, que d'un xut imponent aconseguí batre a Lilo per primera vegada, passant el baló totant un dels pals. El punt és acollit amb una gran ovació, que s'incia a una altra quan un minut més tard Costa cedí avançat i deixà passar la defensa cèltica el baló; surt Lilo i entra Picolin i Navarro, marcant el segon gol.

Els intents dels Celta són ben dètinguts per Cano qui juga admirablement. A part d'això la davantera galaica no dona sensació de perill i únicament Rogelio és el més perillós dels cèltics. Acaba la primera part amb dos a zero.

A la segona part el Celta comença dominant, però poc a poc novament el València comença a pressionar i als deu minuts Salvadorés passa magníficament a Picolin, aquest cedí a Navarro, que des de lluny i d'un gran xut aconseguí el tercer gol.

Cinc minuts més tard Rino s'apodera de la pilota i llança un gran centre que és rematat d'im fort tret per Picolin que s'establa en el llarguer, i Costa, ben col·locat, remata a les tanques el quart gol.

Als 18 minuts aconseguí el cinquè gol en rematar Navarro d'un fort tret un gran centre de Rino.

Polo es fa amb el baló, avança sordejant diversos contraris i Salvadorés li fa la traveta, però no obstant s'apodera novament del baló i d'un tret imponent aconseguí el gol d'honor del Celta. Es justament aplaudit. Polo ha estat magnífic. Poc després acaba el partit amb cinc a un a favor del València.

A GIJÓN

L'Sporting venç l'Alavés, però queda eliminat

Al camp del Molino i amb una entrada formidable s'ha celebrat el segon partit Sporting-Alavés, que ha acabat amb la victòria de l'Sporting per tres a zero, quedant fora del Campionat d'Espanya per la fórmula del gol average.

Quintana arreglaren els equips en la forma següent:

Deportiu Alavés: Beristain, Ciria, Quincoces, Rey, Antero, Urquidí, Crespo, Calero, Olivares, Miranda i Ibarra.

Sporting de Gijón: Luis, Cayetano, Cantello, Lusín, Tronchu, Chut, Adolfo, Pachín, Nani, Pin i Valeriano.

Poc a poc el nerviosisme gijonès es transforma en un entusiasme immens sobretot en els seus davanteres, la qual cosa val el primer gol als sis minuts en un avenç personal de Nani en el seu nou lloc de davanter centre, que ha jugat magníficament. Cada vegada es fa més patent el domini local, però la defensa alavesa està senzillament monumental.

Hi ha una forta i perillosa reacció alavesa, i la davantera força que córners seguits, que són aclarits bé per la defensa gijonesa. Acaba la primera part amb un gol a zero.

Seguixen dominant els de Gijón

AL GUINARDÓ

L'Europa va batre el Real Oviedo per dos gols a cap

Però va quedar eliminat del Campionat d'Espanya

Amb tot i la pluja que des de la nit abans havia caigut en força quantitat, i amb tot i que el temps no es presentava pas gens segur, el camp de l'Europa a l'hora de començar el partit amb el Real Oviedo presentava un aspecte molt més brillant que altres vegades. En una tarda de sol i de bon temps.

I és que el partit d'ahir al Guinardó havia arribat a interessar els nostres aficionats, pel fet d'ésser decisiu per al cercle gracienc. Com que el diumenge anterior a Oviedo l'Europa havia estat batut per quatre gols de diferència, li calia ara guanyar de cinc, almenys, si és que volia seguir en peu per al campionat d'Espanya.

La victòria va correspondre a l'Europa, però només per dos gols de diferència. Per tant, el cercle del Guinardó queda eliminat del campionat. El resultat esmentat, no reflecteix el que fou el partit. L'Europa podia guanyar perfectament el seu adversari per la quantitat de gols que precisava per a poder seguir en peu. Al cap de deu minuts d'haver començat el partit, es va retirar Chuche, extrem-dreta de l'Oviedo, i ja no tornà a sortir. Per tant, els forasters jugaren, es pot dir, tot el partit amb dos jugadors, i els de l'Europa no saberen aprofitar-se d'aquest handicap.

Sembla impossible que en noranta minuts de joc es puguin tenir tants descencerts com l'Europa diumenge. Especialment la ratlla davantera semblava com si els seus components es volguessin disputar l'honor d'haver estat els pitjors. No s'explica d'altra manera que xicots com Bestit i Gironés — més aquell que no pas aquest — que en repetides ocasions han donat proves suficients de la seva vàlua, tinguessin una actuació tan poc afortunada.

L'Europa podia haver guanyat d'una bona colla de gols. Qualsevol equip que ahir s'hagués trobat al seu lloc, hauria fet de l'Oviedo el que hauria volgut. Però els de l'Europa per sobre que no saberen aprofitar-se de la falta de Chuche, s'entestaren en fer un joc completament oposat al que les circumstàncies aconsellaven. Els europeistes van fer tota la tarda joc alt, la qual cosa va donar ocasió a mitjos i defenses de l'Oviedo Especialment els defensors de l'Oviedo van jugar amb una seguretat impecable.

La davantera de l'Europa entraven decidits a rematar la jugada.

Els equips es van arreglar de la manera següent:

Oviedo: — Oscar, Mariscal, Truchas, Julio, Aviles, Abdón, Chuche, Barnil, Urrutia, Polón i Tamargo.

Europa: — Florença, Solís, Alcoriza, Gamis, Maurici, González, Bestit, Ramonxo, Galtés i Gironés.

JOAN B. TINTORER

L'arbitratge del senyor Insausti, va afavorir a l'Oviedo. Hi va haver moments que el públic el xulià obertament, perquè la seva concepció del joc no hi havia manera d'entendre-la. A la primera part, en dues ocasions va deixar d'assenyalar una fora de joc dels forasters, i totes dues vegades el pal miraculosament evità el gol. Al segon temps, en un córner es veu que li va semblar que la pilota ja havia passat la ratlla de kick, i després va resultar que caigué a les mans del porter, quan els davanteres de l'Europa entraven decidits a rematar la jugada.

El porter Oscar, que va tenir una

actuació felicíssima, foren els millors homes damunt el camp. Tots tres, decidits, valents, amb molt coneixement de joc, i avantatjats en facultats als davanteres de l'Europa, contingueren l'impetuosa que els mitjos graciencs donaven a llurs davanteres. I així hom veié com el temps anava passant i els de l'Europa no encertaven a augmentar el marcador, pendent així tota "chance".

Els dos gols de l'Europa van ésser marcats tots dos a la primera part. El primer, als sis minuts de joc l'aconseguí González, en rematar una pilota que Oscar no havia encertat a blocar. La jugada provenia de Gironés, que cedí la pilota a Galtés i aquest a Bestit que de contrà xutà i motivà un plongeó del porter foraster.

Als quaranta-tres minuts, Layola, de penal, aconseguí el segon. La falta va ésser clara, ja que una defensa va interceptar amb el colze un xut de Maurici, que era gol segur.

De l'Europa, Florença va tenir coses bones i altres de dolentes. Els defenses van estar bé, igual que els mitjos, dels quals sobresortí Maurici, sens dubte el millor europeista. I els davanteres, alguns amb voluntat i altres sense, però no donaren de si tot el que podien. González va semblar-nos un bon element que quan estigué bregat pot donar bon resultat.

Per Canaletes diuen...

Que a Reliegos, corredor amateur, van regalar-li una esportística per haver pres part en una carrera d'atletisme.

Que En Reliegos, sempre bon amateur, va vendre's l'esmentada ploma per cent pessetes a un "elevadíssim" directiu de la Federació Catalana d'Atletisme.

Que el Benjamín i secretari de l'Institut del no fer res, festeja.

Que això farà que sigui baixa de l'esmentat Institut, ja que amb el llarg que és, es proposa treballar de valent.

Que el Col·legi d'arbitres catalans es proposa fer honor al seu nom, oblidant-se del títol de Col·legi català.

Que caldrà fer ben de pressa uns altres impresos per avisos de partit.

Que ahir tarda significats socis de Can Ràbia protestaven per la gran quantitat de serradures que es posaven al camp.

Que justificaven la seva protesta al·legant que les guixetes no havien recaptat per despesa tan crescuda-sima.

Que ahir tarda, a l'Europa, no van repetir com l'altre diumenge la notícia de la pèrdua de l'athletic de Bilbao.

Que per fer més contents als que s'interessaven pel resultat del partit amb l'Oviedo, penjaren l'aparell.

Que el més petit de la Penya vegetarià del Tostadero fins s'adhereix a embrutar quantilles.

Que aquestes lles fa repassar per l'intel·lecte cambrer l'isau.

Que fóra convenient que l'Institut es preocupés de buscar-se un nou secretari que sapiga escriure el català.

Que el F. C. Barcelona ha tramès una protesta oficial per haver un significat espanyolista donat un equip de poques pessetes a la Penya el dia abans del partit Barcelona-Espanyol.

Que no es poden donar mals exemples.

Que ja no són sols els jugadors els que pateixen d'esquing; producte de llurs aficions.

Que fins Vila, el pes fort dels ex-federatius presumeix un esquing com el més anomenat jugador.

Que la seva sort serà haver-se sotmes al tractament d'un distingit metge i significat directiu d'un cercle futbolístic.

Que el Coschero ja no dona propina als cambres.

Que podria ésser degut a seguir les normes de l'Institut del no fer res.

Que el donar propina és fer quelcom.

Que cada dia són més extraordinàries les dificultats d'un club futbolístic per a poder celebrar els Consells directius.

Que aquestes dificultats són produïdes per falta de nombre, go que els obliga a telefonar al despatx d'un company pregant-li l'assistència.

Que als despatxos del carrer Nou de la Rambla sempre han portat molta feina.

Que l'ex-jugador barcelonista i entrenador de l'Arenas de Bilbao ja viu ara tranquil·la.

Que difícilment Planes podrà oblidar el mal ratet que va produir-li el recent partit Arenas-Athletic de Madrid.

Que Guzman, el dia del partit Barcelona-Deportiu de La Corunya, començà a cobrar, diuen, 800 pessetes.

Que donada la seva bona actuació molts deien que a un augment de sou (200 pessetes) hi afegia un augment de rendiment.

Que els addictes a l'Alfom XIII de Palma no creien ahir tarda que certa l'afició del públic català a l'esport.

Que aquesta exposició els fa veure la "soledat" d'ahir a Can Ràbia en les demostracions de natació, water-polo, futbol i demés.

Que Martinez, còdi de l'Europa, després del resultat d'ahir, no s'hi veu de content.

Que l'eliminació del seu club li estalvia una sèrie d'ampolles ofertes als jugadors del Guinardó quan li asseguraven que serien campions d'Espanya.

Que amb tot això l'única víctima ha estat el pare del jugador Miró, que no fa gaires dies els obsequi amb un vagó de xampany.

Que no és veritat que Risau sigui redactor de "La Rambla de Catalunya".

Que de persistir en les seves pretensions li serà exigida la presentació del carnet.

Que ahir tarda es va fer més palesa la conveniència de la revisió dels arbitres.

Que Llauger, àrbitre a Can Ràbia, tot i anar amb ulleres, va demostrar no veure res.

Que dintre de breu temps els empleats de l'Europa seran la gent que estarà més segura del món.

Que també si certes notícies es confirmen, caldrà un augment de sou per a les despeses tramviàries.

Que per ara va resultant un fracàs la Penya de Canaris formada en un popular cafè de Barcelona.

Que si bé aquests canaris no canten, és cert que enaonen molt i mai no es posen d'acord.

Que caldrà pregar a Arocha, Cruz, Seman i d'altres canaris futbolístics que concorrin de nou a aquell cafè per evitar estrepits.

Que l'altra nit, el "Chiquilín" i el "Ganàpia", aquells dos capitans de les Penyes del "Tosta" feren una exhibició de boxa en plena Rambla.

Que de resultes dels cops que rebé, el "Chiquilín" quedà desencolat.

Que l'endemà, per a venjar-se, el "Chiquilín", amb l'ajut d'En Lorén, el Benjamín va posar "groggy" a En "Risau", el cambrer del "Tosta".

Que els plens de l'Institut del no fer res tenen cada dia un èxit sense precedents.

Que fou un altre èxit la "Rapsòdia Tostadero" cantada pels membres de l'esmentat Institut.

Que el Coschero, lluint un mocador de butxaca i no precisament a la de l'americana, va donar el miting pel carrer de les Corts.

Que pel Tostadero hi va un individu bru, molt recomanable per als entrenaments, que, per "mandibules", guanya les de l'Escudun.

Que l'Hilario va venir a Barcelona amb la condició que En Sami aniria a La Corunya.

Que a això i a res més es deu que el davanter centre del Barcelona hagi fet la seva reaparició en aquest partit.

Que En Bestit l'altre diumenge va jugar malalt.

Que el dia abans, a la caserna, li havien donat la segona injecció contra el tifus.

Que el Benefici d'En Tití Sagi promet revestir el caràcter d'un esdeveniment.

Que aquell dia tornarà a sortir Alcàntara.

Que l'Estruch, amb el Sabadell no és ni juga e's dies que fa molta falta.

Que prefereix jugar en un equip

Torneig de Classificació

A SANT MARTI

O. D. Júpiter, 7
F. C. Martiniño, 1

Altra vegada, pel seu deficiència, jo, és aixafat el Martiniño

Està vist que el Martiniño no està de bones. Ahir a Badalona, avui a casa seva, porta encaixats res menys que setze gols. El seu conjunt, però, no és per a esperar-ne altra cosa. Un dia en part en tingué la culpa el porter, però el que és ahir en tingueren la culpa tots. Ells amb ells no s'entenen pas, i això va donar encara una major facilitat als del Poble Nou perquè assolissin una victòria que de bell principi es veia que era ben bé seva.

El fang que hi havia sobre el terreny va dificultar de molt el fàcil moviment de tots, però així i tot, el joc del Júpiter pogué ésser ben portat, i en canvi el dels verçuts ben poc de bo va poder donar-nos. Es que els martiniños estan francament baixos de conjunt i d'individualitat, i en canvi els jupiteristes creiem que en aquesta competició encara podran conservar-hi honrosament un lloc per a la primera categoria.

No obstant el gros desavantatge del resultat, el partit es va fer sempre interessant, llevat dels darrers minuts, durant els quals realment no hi hagué més que un equip sobre el camp. Semblava que seria competidíssim en els seus començaments, perquè el públic de Sant Martí començava a animar els seus quan van poder marcar el gol de l'honor, però l'àrbitre per la seva part no volent permetre cap brutícia, i els deficiències que anaven caient sobre la desamparada porta de Cervat, va calmar els ànims de tots i la lluita va transcórrer sense més incidència que alguns "pinyacs" entre apassionats que hi havia entre la gent del públic.

Tot just començat, el Martiniño ja va fer coses pròpies per a perdre la moral. Una sortida del seu porter quan un xut es dirigia a la seva porta, i unes mans per a deturar-lo, de Bracons, va ésser objecte d'un penalty que Guix va transformar en gol.

Al cap de poc una centrada del mateix Guix va arrebolar-la Virgili rapidíssim per a xutar de prop i entrar el segon. El tercer va venir al seu darrere gairebé de la mateixa manera. Un free-kick de Guix que també Virgili va aprofitar. Abans d'acabar, Fandos va recollir molt bé una centrada de Sánchez per a fer l'únic gol martiniño de la tarda.

Després d'haver descansat, el Júpiter ja decididament va entrar en possessió d'una franca i merescuda victòria, tan franca i merescuda com la tenia perduda el Martiniño després d'un joc desgavellat de tots plegats.

Quatre gols més. Un córner que Barceló va recollir després de curts intents d'acabament dels martiniños. Un altre del mateix Barceló que aprofità una terrible descoordinació de la defensa contrària. El sisè degut a una arrencada d'aquelles tan freqüents del bellugadís Pueyo, el qual només troba un contrari prop de la ratlla del gol-kick, però el passa i centra als peus de Carbonell, que ho aprofità bé. El darrer ve del cantó de Guix, que també transforma Carbonell en gol. El noi del marcador, cansat de posar números, posa el set a l'inrevés. No pot negar-se que és del Martiniño...

Els equips s'arreglaren així:
C. D. Júpiter: Manyer, Oro, Bosch (J.), Bosch (B.), Gómez, Peiro, Pueyo, Barceló, Carbonell, Virgili i Guix.

F. C. Martiniño: Cervat, Bracons, Vinyes, Climent, Pujals, Creixells, Martínez, Sánchez, Tonijon, Morrajas i Fandos.

Durant el partit, com que els martiniños no s'entenen, varen fer diversos canvis, el més important, però, va ésser el de la ratlla davantera, que quedà després formada per Sánchez, Tonijon, Morrajas, Creixells i Fandos, anant a parar als mitjos el debutant Martínez, que certament no estigué gens encertat.

Els millors dels vencedors foren Bosch (J. i B.), Gómez, Pueyo, Virgili i Guix. En els vençuts, Bracons i Vinyes. Després Pujals per les seves bones ganes de fer coses, i Tonijon en els davanter, perquè es pogué constatar que era dels pocs dels seus companys que entenia el joc de futbol.

En Pequera ja ve de jutge molt bé, i si en començar semblava un partit difícil, no va ésser-ho després gens.

ROURE-ROSSELL

A PALAFRUGELL

El Palafrugell, amb una pessima tarda, és batut pel Sans per un a cap

El Palafrugell ha sofert la primera derrota d'aquest torneig, en el seu camp. Amb un partit desastrós, i un vent tan desastrós com el partit, ha estat batut pel Sans. I si ha perdut, no és que el Sans s'hagi mostrat superior;

on són tots amateurs, i entre els quals hi ha En Muntaner, En Desvies i tot una pila d'ex-jugadors del Centre d'Esport, sabadellenc.

Que el dia que torni jugar l'Europa, reapareixerà En Cros.

el resultat de l'encontre es deu a una d'aquelles roses que no més passen en futbol i quan menys un ho espera.

Començà el partit amb domini altern durant la primera mitja part. Al rap de vint-i-cinc minuts, i en una melée davant la porta de Gauchia, Castelló es marcà l'únic gol de la tarda.

Els del Sans s'animen, i amb la cooperació dels palafrugellencs dominen fins a la mitja part.

En reprendre el joc, és el Palafrugell qui pressiona, ara, la porta del Sans, i malgrat de jugar tota la resta del partit en terreny dels forans, el marcador continua inmovil.

Del Sans es distingiren el porter, els defenses i el mig centre.

Del Palafrugell, Blanc, molt bé. Tibau, millor a la primera part que a la segona, i els altres fluixets.

Aramburo, irregular, alinea els equips de la següent manera:

SANS.—Casanoves, Torredor, Montesinos, Baromé, Durán, Pausas, Ponç, Besolí, Calvet, Roca i Coromines.

PALAFRUGELL.—Gauchia, Ponç, Blanch, Castelló, Rosalench, Tibau, Ferriol, Cabanes, Miguel, Escuder i Reixach.

Un bell gest dels esportius palafrugellencs

Abans del partit Palafrugell-Sans, els jugadors del Palafrugell han tramès el següent telegrama:

"Excmo. Sr. Presidente del Consejo de Ministros. Madrid.

Deportivos Palafrugell ruego respetuosamente V. E. amplexación indulto Garraf a favor Jaime Miravittles, joven ingeniero antiguo compañero futbolista Figueras declarado rebeledia dicha causa legalizándole situación, permitiéndole reintegrarse país.—Miguel, Ferriol, Cabanes, Sanchoz, Escuder, Rosalench, Ponç, Tibau, Blanch, Castelló, Reixach."

Segueixen les signatures. Parl del públic, en assabentat-se que hom trametia aquest telegrama, hi afegí les seves signatures, donant una prova d'humanisme i ciutadania.

A VILANOVA

En un partit inacabat, el F. C. Badalona guanya els Alumnes Obrers per quatre gols a cap

El Badalona aconseguí els punts després d'un partit en el qual dominà a bastament davant l'equip local, el qual va mostrar-se inferior a l'equip costenc, si bé cal tenir en compte que en aquest partit s'arreglaren a la davantera dos nous elements, i, com és natural, els davanter no s'entengueren i perduren les poques pilotes que els passaren els mitjos d'una manera llastimosa.

Demés, també influí en la moral dels jugadors alumnes la lesió que tingué en la primera part Altés, que reduí el nombre de jugadors en haver

de passar Callao a la ratlla mitjana.

A la segona part, Roca fou expulsat del camp, i dit sigui de passada, no sabem encara per quins motius, i altra vegada els Alumnes quedaren només amb deu jugadors.

De totes maneres això descrit no treu importància a la victòria del Badalona, puix que se la merescué des del bell començament de l'encontre, jugant totes les seves línies amb gran acoblament, que és precisament el que mancà als vilanovins: molta competència.

El lamentable fou que els jugadors vilanovins s'excitaren amb l'estranya expulsió de Roca i amb unes errades de consideració que tingué l'àrbitre senyor Arribes, emperaren un joc excessivament violent. Això motivà una sèrie de faltes contra els mateixos que no els dugueren a res de bo, puix que Olària, en protestar una decisió arbitral, fou també invitat a sortir del camp, i en resistir-se i originar una discussió al mig del camp, l'esmentat senyor Arribes donà el partit per acabat abans dels 45 minuts reglamentaris.

L'actuació d'aquest àrbitre a la primera part va estar ben encertada, i sols li criticarem el penalty que féu tirar contra els Alumnes i que valgué el segon gol als badalonins. Creiem que va obrar amb excessiva rigidesa; però a la segona part no fou imparcial del tot perquè per als uns (els Alumnes) es mostrà molt rigorós, i amb els altres (el Badalona) més benèvol.

Dels quatre gols marcats només un pot ésser atribuït al porter; el quart, al qual se li escapà de les mans, degut a la força que portava la pilota, però els altres tres poden qualificar-se d'imparables. Foren aconseguits tres en el primer temps i el restant a la segona part.

A l'hora anunciada començà el joc davant de bastant públic, encara que aquest es va retirar una mica degut a la inseguretat del temps, i els equips s'arreglaren així:

F. C. Badalona: Ros (a la segona part Linarens), Borrás, Rifa, Quat, Font, Cristó, Sangüesa, Castro, Lergues, Bonal i Tejero III.

Associació d'Alumnes Obrers: Gimeno, Pueyo, Roca, Bertrand I, Altés, López, Bertrand II, Callao, Roig, Garbí i Olària.

Els agraïdors: pel Badalona, els cinc davanter i el mig centre, i els locals, Gimeno, que debutava, Pueyo i Altés.

L'altre debutant, Roig, poca cosa féu, però cal tenir en compte que el marcava Font, mig centre d'una valua reconeguda.—P. P.

A TERRASSA

Terrassa, 1 - Sant Andreu, 2

L'equip de Sant Andreu hagué d'emprar-se a fons, per a aconseguir, després de noranta minuts de joc, els dos punts en liti de la tercera jornada del torneig de Classificació.

El primer temps acabà amb el resultat d'un gol a cap a favor del Terrassa, després d'un gairebé complet domini dels locals. El gol fou obtingut pel porter terrassenc Ulldemclins, en executar un penalty amb què fou castigat l'onze de Sant Andreu.

El segon temps fou totalment diferent, car dominaren gairebé sempre els de Sant Andreu, els quals aconseguiren dos gols que els donaren la victòria, marcats per Besolí i Company, respectivament.

En descàrrec del Terrassa cal

fer constar que al cap de deu minuts de joc, fou retirat del camp, lesionat, el jugador Cadafalch, el qual ja no tornà a sortir en tot el partit.

Els equips, a les ordres de l'àrbitre Pujol, s'arreglaren de la següent manera:

Terrassa: Ulldemclins, Vila, Barlomeu, Cadafalch, Santillana, Pàmies, Valls, Castro, Canals, Sanmartín i Calceina.

Sant Andreu: Palau, López, Soler, Batet, Ferrer, Ingla, Carpio, Besolí, Company, Sánchez i Comes.

Cal remarcar l'actuació de la línia mitjana del Terrassa, i de l'equip de Sant Andreu tots els jugadors estiguéren bé, sobretot a la segona part.

El públic, amb tot i la inseguretat del temps, fou molt nombros.

L'àrbitratge d'En Pujol molt encertat.

A MATARO

Iluro, 1 - Sabadell, 3

Joc igualat, però poc vistós, jugat amb accentuada duresa per part del Sabadell. L'Iluro, integrat per equips més joves, es deixà imposar pel joc descabellat pel seu adversari.

L'equip del Vallès marcà els tres gols al cap de poca estona d'haver començat el partit. Matà, en rematar un córner, aconseguí el primer; Sánchez, en recollir una passada de Matà, obtingué el segon, i Bertran, en executar una falla, marcà el tercer.

Durant el segon temps, Bonet, en rematar un córner, obtingué l'únic gol de l'Iluro.

Els equips s'arreglaren de la següent manera:

Iluro: Torres, Mas, Blanes, Prats, Sala, Bcnat, Fernández, Mestres, Ravell, Barry i Serra.

Sabadell: Josa, Morral, Roure, Codina, Gràcia, Costa, Matà, Bertran, Sánchez, Sala i Pérez.

Arbitratge Comorera, imparcial.

EL TORNEIG DE CLASSIFICACIO

RESULTATS

Martiniño-Júpiter, 1-7.
Terrassa-Sant Andreu, 1-2.
Palafrugell-Sans, 0-1.
A. O. Vilanova-Badalona, 0-4.
Iluro-Sabadell, 1-3.

PUNTUACIO

Badalona	3	3	0	18	4	6
Sant Andreu	3	2	10	7	5	5
Sabadell	3	2	0	11	3	4
Júpiter	3	1	1	10	7	3
Iluro	3	1	1	5	3	3
Sans	3	1	1	2	3	3
Palafrugell	3	1	0	2	7	6
Martiniño	3	1	0	2	4	7
Terrassa	3	0	1	2	4	7
A. O. Vilanova	3	0	1	2	13	1

Majestic Hotel

I RESTAURANT

Oberts a preu fix i a la carta.

Orquestra. Salons especials.

Bodes, banquets i festes

Aquest número de LA RAMBLA DE CATALUNYA ha hagut de passar per la censura

L'AMOR ALS ARBITRES

Som al camp del Martiniño. Un xut fort, i tirat de molt prop de ple al fetge d'un "linesman", que cau en sec a terra. En Duarte, que és un dels millors mestres de massatge, hi corre, es refà el de l'americana amb ribetes, però va d'esma i el seu semblant pallid fa creure que tornarà a caure. En Duarte, sempre amant, corre a cercar una copa de conyac, però no compta, el preparador-massagista del Júpiter, amb la contesta:

—Si és per a un "refili", que es mori — i li nega la copa.

Es realment llastimós que uns gols més o menys facin perdre a certa gent els sentiments humanitaris.

LA PLUJA I EL VELODROM DE SANS

Ahir era el dia assenyalat per a inaugurar-se una tanda de reunions ciclistes al Velòdrom de Sans, que, segons els entesos, havien de donar a aquest Velòdrom un prestigi internacional brillantíssim.

Però segons la tradició que ha fet que plugués sempre que al Velòdrom anaven alguna cosa que val la pena, va caure aigua tot el matí fins a mitja tarda, quan ja no hi havia temps material per tal que la pista s'assegués i els ciclistes poguessin córrer.

Es el sino.

D'UN DINAR CURIOS

D'aquell dinar curiós que van fer uns espanyolistes per a celebrar per endavant un triomf davant del Barcelona, que no va pas ésser tal triomf, en sabem més detalls.

Els reunits eren En Zamora, En Garcia i En Gardiel. I el menú, breu, però suculent, va ésser com segueix: Una amanida, tres pollastres i dues ampolles de Codornís Extra.

No estem assabentats de si els va fer mal perquè no ho poguessin pagar bé.

PER MILLORAR EL CAMP DE LES CORTS

Un lector de LA RAMBLA DE CATALUNYA ens prega que demanem, en nom d'una colla d'aficionats, que la porta que hi ha al darrere del gol de baix del camp de Les Corts sigui circumplada o que n'obrin un parell més, ja que es veu que la que hi ha ara és insuficient per a la gran quantitat de gent que té el

per les comarques diuen...

Que els sabadellencs estan desil·lusionats, perquè l'Estruch només s'ha decidit a jugar un partit.

Que En Guaitar, directiu del Sabadell, és tant el que pateix durant els partits, que és ben difícil veure'l assegut mentre dura el joc.

Que En Guaitar, a més, és un admirador apassionat d'En Saleta, i cal veure les coses que fa i que diu quan aquest fa un gol.

Que En Saxo, el nou davant del Sabadell, per fer quedar malament algun cronista que s'extralimita, fa uns quants partits que només es limita a rebre.

Que fa molt de temps que a Sabadell no s'ha organitzat cap carrera ciclista.

Que els sabadellencs atribueixen la manca de vida actual del ciclisme en aquella localitat a la poca germanor entre els elements interessats.

Que el sempre "castigador" i simpàtic interior esquerra del Palamós Sport Club està enamoratíssim d'una xamósia mena.

Que als socis del Palamós se'ls fa la boca aigua només de pensar que el paper que està fent la Unió Esportiva Figueras a hores d'ara tocaria fer-lo a aquest club de la Costa Brava.

Que els futbolistes blanquencs estaven d'allò més encisats de la vila palamosina.

Que En Lamendi, de Tàrraga, tot i ésser àrbitre de forces anys, féu disa enrra dintre del Col·legi un gest no massa agradable.

Que el Tàrraga tindrà reforços valuosos per la propera Festa Major, sempre que no s'entradin amb En Vinyals, el qual pot dur-ho a terme sense que costi cap fortuna.

Que el tennis de l'Ateneu de Tàrraga sembla les pistes del Pompeia. Com més va, més poc saben com posar-s'hi.

Que els socis del Girona sortiren molt animats de la reunió del dissabte, però que el partit d'ahir féu l'efecte d'una galleda d'aigua.

Que alguns clubs dels voltants de Girona tenen bons jugadors, però els directius de la Unió no en fan cas i en volen de barcelonins.

Que un significat jugador de Girona, si els àrbitres continuen "protegint" el seu club, algun dia se'n menjarà algun.

Que En Martínez, delegat federatiu del Girona, ha tret quilomètric de tanta viatges com ha de fer a Barcelona.

Que diumenge vinent el Girona juga a Lleida el tercer partit d'eliminació i serà la tercera palissa que rebria.

Que En Conesa, l'excellent boxador de Girona, correspongué, en guanyar dissabte passat en la vetllada de l'Iris, les esperances que tots hi tenim.

Que En Sureda ja fa càlculs per quan serà campió de Catalunya.

Que per fi s'ha constituït una entitat ciclista a Girona, sota el patronatge de la Unió Esportiva.

Que el primer que haurien de fer és procurar que Girona fos final d'estapa en la propera Volta a Catalunya.

Que la Unió Esportiva de Girona està travessant uns moments molt crítics i que la millor solució seria una veritable fusió de totes les forces esportives de la capital i anar a la creació d'un Estadi, amb piscina i tot, a La Devesa.

Taxis Fortuna

solicita senyorettes i homes per a l'ampliació del servei de control

Escriure a aquest diari número 1001

A OLOT

ORNEIG LOCAL
Indústria i Comerç, 1
Centre Obrer, 0

Un encontre que va ploure a la nombrosa concurrència tant per la correcció com per la quantitat de joc i voluntat oposada pels dos contendents.

La sort va donar uns punts a l'Indústria, un dels equips assenyalats per disputar el primer lloc d'aquest torneig. Per la millor pressió que va fer en tot el partit el seu contrincant, no se'ls mereixia.

La primera part fou força anivellada, i amb bones ocasions per marcar per part del C. Obrer. Acabà amb empat a zero. El joc en el segon temps fou favorable a aquest equip, que per veritable desgràcia no aconseguí marcar en tres clares ocasions. Quan faltaven uns deu minuts per acabar l'encontre, l'Indústria aconseguí el gol en una reacció, per mitjà de l'Agustí.

Els equips eren: Blanc, Castells II, Juticlar, Muger, Torres Rodríguez, Ramisa, Lluna, Arau, Verdager, Castells I per al C. Obrer, i Marsillac, Prunés, Vallés, Mata, Doménech, Parés, Figuera, Don, Agustí, Artigues i Brunet pels guanyadors.

L'àrbitratge, a càrrec de Sáez, regular, però imparcial.

Abans d'aquest encontre havien de jugar-se dotze minuts de joc restant de partit Fontanella-Oricó, que hagué de suspendre's a causa del temps.

Passats els minuts de gràcia corresponents i no presentant-se l'Oricó, l'àrbitre donà el partit per acabat amb el resultat de 2 a 1 a favor del Fontanella, aconseguí el diumenge anterior.

Pe rals dies de Pasqua estan concertats uns encontres amb la Penya els Tres de Barcelona i el nostre primer onze.

GIRONA

Caselles, en guanyar el Decathlon Inter-Club, bat el rècord que detenia Ballesteros.

Ahir v aténir llos la segona i darrera jornada del Decathlon, que el G. E. i E. G. organitzava per tal que els nombrosos joves atletes que han engruixit les seves rengleres poguessin demostrar per a quines proves tenien aptituds.

La pluja posà en mal estat el terreny a la primera jornada. Ahir la forta tramuntana hancapà fortament els atletes.

futbol "amateur" i de les comarques.

puix que calgué fer totes les proves contra vent.

Caselles, amb 4.032'86, arrabassà el rècord que posseïa Ballesteros amb 3.690.

En segon lloc Ballesteros millorà el seu antic rècord, deixant-lo a 3.717'19.

Carreres obtingué el tercer, amb 3.510'07.

L'entusiasme que tots els atletes demostraren, i la fe amb què s'entrenen, fa esperar que la temporada que comencem serà plenària de vida en l'atletisme gironí.

Segurament, el dia 27 de l'actual un equip de quatre atletes es desplaçarà a l'anunciat festival de Reus.

A FIGUERES

La Unió Esportiva Figueras, campió de Catalunya de la Lliga Amateur

Ahir al camp dels Monjos va jugar-se entre la U. E. Figueras i el Poble Sec, el partit final del Campionat de Catalunya de la Lliga Amateur.

Sortiren novament guanyadors els figuerencs pel resultat de 2 a 1. L'àrbitratge de l'Olamendi, molt bé.

Malgrat del fort vent que va bufar durant el partit el camp presentà un magnífic efecte. El partit no ha estat gaire bo en jugades perquè el vent tot ho desfeia.

A VILAFRANCA

F. C. Vilafraña, 1
F. C. Lleida, 0

El partit corresponia al torneig d'eliminació de segona categoria ordinària, per a celebrar la promoció a la segona categoria preferent.

El Lleida, pel que veíem, és un equip que en aquest torneig pot aspirar a un bon lloc, ja que porta un conjunt molt envejable. Els seus components s'entenen molt i compta amb alguna individualitat molt bona. Es destacà el porter i el defensa dret, com també el mig centre, extrem esquerra i davant centre.

Del Vilafraña es comportà molt bé la porta i defensa, la davantera poc féu, i la mitjana no s'entengué pas gaire.

El partit es descabellà molt mogut i es jugà tot el temps molt fort, havent d'anar sovint els jugadors (d'ambdues parts) a veure el botiquí; per tant resultà grat al públic, que malgrat de la tarda que feia assistí en gran nombre. Acabà la mitja part amb el resultat de zero a zero.

A la segona part la cosa canvià totalment. El referenc, que no convenia ningú, perjudicant tant els d'una part com els de l'altra, es veié atrafegat per acabar el partit, i hagué de requerir sovint la força pública. A l'últim un jugador del Lleida, no poden aguantar més, li causà alguna lesió. Per tal de demostrar com havia d'ésser el referenc, només direm que després de requerir tantes vegades la força pública un guàrdia (que es veu que comprén quelcom en futbol) li digué que si el tornava a demanar el treuria del camp ja que tois protestaven de la seva actuació.

El Vilafraña marcà el gol com el podia haver marcat el Lleida; volem dir que guanyà el que estigué més afortunat.

Diumenge vinent li toca jugar contra el Tàrragona al camp del Tàrragona F. C.

La Unió Esportiva jugà contra el Martorell, perdent per un a zero. — Buscal.

POAL

L'equip del Mollerussa es traslladà ahir a Poal per tal de jugar un partit a benefici del jugador lesionat Carbonell. Aquest simpàtic encontre tingué lloc al camp del titular de Poal. El públic, entre el qual hom veia molts aficionats de Linyola i de Mollerussa, hi correspongué molt bé.

El partit va acabar amb empat a zero, tot i que el Mollerussa dominà més. Es tiraren tres còrners contra el Poal per un contra el Mollerussa.

Sobresortiren, pel Poal, Castanyer i Balcells; pel Mollerussa, els defences.

El públic, molt correcte i imparcial. L'àrbitre, amb molta voluntat i poc encert en els falis.

Els equips, a les ordres de Riús, s'arreglaren així: pel Mollerussa, Lluc III, Fontanet, Viladrosa, Dalmasas II, Dalmasas I, Domingo, Lladó, Trepal, Lluc I, Molinero i Tàpies; pel Poal, Castanyer, Jover, Ardèvol, J. Balcells, A. Balcells, Teixidor, Renyé, Civit, Carbonell, Penedès i Sellart I.

GRANOLLERS

El Granollers, en un partit incidental, guanya el Girona per 4 a 3

Per adisputar les eliminatòries de segona categoria ordinària per a celebrar la promoció a la segona categoria preferent, tingué lloc aquest partit, que resultà incidentadíssim degut a la manca d'energia d'un senyor que s'anomena àrbitre. Cal remarcar solament que suspengué el partit per invasió de camp quan el Girona tenia dos gols a favor per cap en contra, i que després continuà sota una parcialitat que gairebé ens atrevíem a dir interessada.—V.

A REUS

ATLETISME

El Club Natació Reus "Ploms" es destaca com a futur guanyador de la "Copa Germanor"

Al camp del Reus Athletic Club, i amb organització bona, tingué lloc la segona jornada de la Copa Germanor, que tant d'interès té per al públic reusenc.

Aquesta jornada ha servit per afirmar en el primer lloc el C. N. Reus "Ploms", el qual ha aconseguit un avantatge de setze i disset punts sobre els seus dignes rivals Reus Athletic Club i Reus Deportiu.

Amb aquest resultat es pot ja donar per descomptat el triomf final i adquisició de la Copa pels simpàtics "Ploms". Vagi per endavant la nostra enhorabona.

La nota més simpàtica d'aquesta jornada fou l'esportivitat dels participants, ja que tot i la rivalitat que es tenen, que molts cops ha passat dels límits esportius, es portaren tots dignament. Cal felicitar el Comitè Comarcal, que amb el seu acord de desqualificar el primer atleta que promogués el més lleu incident, aconseguí un èxit, ja que els ànims dels "istes" respectius i principalment els atletes abans de les proves feien preveure un espectacle.

Tècnicament parlant s'aconseguien unes marques bones, ja que es batenen dos rècords de Reus: martell, 24'07 m. i 800 lliors en 2'7" 1/5. Muntaner evidencià una recuperació

de forma, o, millor dit, estar en unes condicions com mai. En condicions favorables, els dos primers d'aquesta prova podien molt bé fer 3 segons menys. Quant a P. Vidal, malgrat dels seus bons trets de martell i d'altres llançaments, cal repetir-li una vegada més la incompatibilitat dels llançaments amb la velocitat pura.

Salvat, dels Ploms, també ens demostra les seves qualitats en la javelina, fent-nos preveure en data no llunyana un nou rècord de Reus.

La tercera jornada d'aquesta Copa no tindrà lloc fins al 4 de maig a fi de poder-se preparar els atletes reusencs per al gran festival que el C. N. Reus Ploms organitza per al dia 27 d'aquest mes amb la cooperació de la major part dels atletes catalans.—Ludovicus.

Copa "Germanor" 1930

Els resultats tècnics de la segona jornada celebrada al camp del Reus Athletic Club foren:

Salt de pèrtiga:

1. Savé, dels "Ploms", 2'80 m. (es limità a guanyar).
2. Serrat, R. A. C., 2'70 m.
3. Vidal P., R. A. C., 2'60 m.

Salts d'altura:

1. Mas, Ploms.
2. Carrillo, Ploms.
3. Margalló, R. A. C., ex-quo 1'50 metres.

Llançament del martell:

1. Vidal P., R. A. C., 24'07 metres, rècord de Reus.
2. Salvat, "Ploms", 21'30 m.
3. Carrillo, "Ploms", 19'78 m.

400 metres tanques:

1. Muntaner, R. D., 1'6".
2. Serrat, R. A. C., 1'8" 3/5.
3. Randuà, R. D., 1'15", 1/5.

Llançament de la javelina:

1. Salvat, "Ploms", 37'85 metres.
2. Serrat, R. A. C., 37'07.
3. Planxadell, R. D., 36'39.

800 metres lliors:

1. Muntaner, R. D., 2'7" 1/5.
2. Mas, "Ploms", 2'10" 3/5.
3. Mauri, "Ploms".

Triple salt:

1. Muntaner, R. D., 11'94 metres.
2. Serrat, R. A. C., 11'85 m.
3. Montserrat, R. D., 11'76 m.

Puntuació després de la II jornada:

Club Natació "Ploms":	37 punts.
Reus Athletic Club:	21 punts.
Reus Deportiu:	20 punts.

EN ROSALENC ES CASA

Si, senyors; diumenge vinent el popular jugador que féu celebre un dia el club palamosí, contrarà un matrimoni enllà en aquesta vila amb una simpàtica "Maria".

Els esportius palamosins tenen el deure d'afrenar-li un present de nocces, que bé se'ls mereix.

Nosaltres, per la nostra banda, no cal dir que li desitgem un feliç viatge de nocces i... que torni a jugar aviat amb el club local, que prou el necessita.

UNA PERICITACIO

El Figueras és campió amateur de Catalunya. Els jugadors del Figueras són joves i són l'esperança, gairebé convertida en realitat, d'un demà gloriós. Ahir la mitja ratlla que sempre tenen les figuerencs a la boca, tenia una transparència de felicitat.

Figueras renova els triomfs d'aquell equip que comandà Valtor. Vagi per a vosaltres la felicitació humil però sincera d'aquest atònim cronista.

ONDULACIO PERMANENT

El Girona a cada partit "farrisc" de tal manera, que En Maneta digué que aviat semblaran uns serafins els equips locals. Poser no serà tant!

L'apat de germanor barcelonista als ex-directius Narcís Deop, Epifani de Fortuny i Miquel Soler

Dijous passat, tal com estava anunciat, va tenir lloc al Restaurant Martin un apat de germanor barcelonista, a honor dels ex-directius Narcís Deop, Miquel Soler i Epifani de Fortuny. Es reuniren al voltant de la taula uns seixanta comensals. Hi havia els ex-presidents Arcadi Balaguer, Joan Gamper i Joan Coma; els socis de mèrit Lluís Jover, Narcís Masferrer, Andreu Soldevila i Josep Sunyol; els ex-directius Agustí Bo, Amat Casajuana, Josep Plantada, Jaume Soler, Oliver, Bargués, Domingo, Guardiola, Julinés, Quintana, Roma, Bulbena, Doudet, Valdes i Carles, aquest darrer en representació de l'actual Junta de Barcelona; els ex-federatius Lluís Esquerdo, Joan Boix, Josep Vila, J. Vidal, Francesc Carbonell i Jaume Llopard, i molts socis i simpatitzants amb els homenatjats.

L'acte transcorregué en completa harmonia. Oferí l'homenatge En Ferran Lladert, de la Comissió organitzadora, i feren ús de la paraula els senyors Deop, Balaguer, Roure, Coma, Carles, Fortuny, Sunyol, Gamper, Jaume Soler i d'altres.

El senyor Roure proposà que es fes un homenatge als ex-presidents, idea que fou molt ben acollida. El senyor Arcadi Balaguer declinà aquest honor i intentà treure importància a la seva gestió quan ocupà la presidència del cercle blau-grana. Fou ovacionat a peu dret per tots els concurrents, que li palesaren d'aquesta manera la simpatia que li professen. El senyor Sunyol proposà que aquest homenatge es fes també extensiu al senyor Jaume Soler, que és dels directius que més tasques profitoses han fet pel club blau-grana. S'acordà nomenar una comissió organitzadora presidida pel senyor Roure, i en la qual figurarà, entre altres, l'esmentat senyor Sunyol. Aquesta comissió s'ha d'encarregar de l'organització d'un acte popular, però que serà una cosa grandiosa.

El senyor Sunyol finalitzà el seu parlament proposant que es fes entre els reunits una recaptació propi. La idea, acollida amb entusiasme, es posà a la pràctica, i produí cinc-centes pessetes, que han passat a engròssir la llista de subscripció de LA RAMBLA DE CATALUNYA.

Entre les nombroses adhesions llegides, recordem les dels senyors baró de Güell, Vidal-Ribes i Güell, etcètera, i un telegrama que els jugadors del Barcelona enviaren des de Saragossa.

L'acte, doncs, fou el que els organitzadors es proposaven. Un acte de veritable confraternitat barcelonista palesador de la germanor que hi ha entre els diferents elements del nostre primer cercle esportiu.

J. B. T.

Taxis Fortuna

recomana als seus clients que trametin qualsevol queixa que tinguin respecte al servei, a Aribau, 184
Telèfon 70761

Els experts en màquines de calcular usen

Brunsviga

La Sumadora

Astra

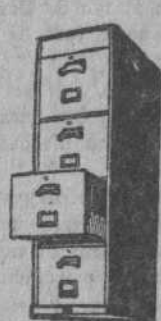
Posseeix dispositius exclusius. Models especials per a comptabilitat

La marca

Allsteel

és la millor garantia per a mobles i prestatges d'acer

BARCELONA

V. GUILLAMET

MADRID

VISITEU EL
LOCAL-EXPOSICIO
d'APARELLS DE GAS
INAUGURAT DISSABTE PASSAT
APLICACIONS DEL GAS
AVINGUDA PORTAL
DE L'ANGEL, NUM. 20

HOCKEY

LA REAL SOCIEDAD DE SANT SEBASTIA ASSOLEIX EL CAMPIONAT D'ESPANYA EN VENCER EL TERRASSA PER 2 A 1

Sant Sebastià, 14. — Al camp d'Atocha i amb una entrada formidablement nombrosa, s'ha celebrat el partit final per al campionat de hockey d'Espanya entre els equips de la Real Sociedad i el Terrassa. En sortir els equips, són acollits amb una gran ovació, i queden arreglats en la forma següent:

Real Sociedad: Azcona, Elosegui (Luis), Caro, Ardió, Ugarte, Silvestre, Elosegui (Ignasi), Juanegui, Abisqueta, Londaiz i Elosegui II. Terrassa: Terrá, Argemí I, Colina, Sebanell, Boix, Mancel, Fitó, Argemí II, Roig, Sino i Ilundain.

Des del primer moment, l'equip català es fa amo de la situació i realitza una admirable i brillantíssima actuació, que és justament aplaudida pel públic.

L'equip català, compenetratíssim, fa veritables primers i no aconsegueix el punt, gràcies a la impenetrable i magnífica actuació del meta guipuscoà Azcona, el qual, juntament amb el defensa Caro, són els qui mantenen l'escomesa magnífica dels jugadors del Terrassa.

També defensa admirablement Ugarte, el qual als 17 minuts redueix la bal·la a Londaiz, qui en jugada personal llança les defenses catalanes i llança un tret indeturable, que és el gol de la victòria per al Club realista guipuscoà.

El primer temps acaba amb un a cap.

A la segona part la gran actuació de l'equip català s'entia per desplegar els jugadors catalans un joc dur sense deixar-se a crear el magnífic joc que descabellaren a la primera part. Així ho aprofitaren els jugadors donostiarres, que seguien jugant amb gran serenitat i netedat. No obstant, el Terrassa dominà més, però Azcona, a causa de veritable inspiració, aconseguí veure cridar el final de l'encontre sense que fos forçada la seva meta. La Real Sociedad de Sant Sebastià quedà proclamada campió de hockey.

Com dèiem, el Terrassa feu una primera part magnífica. No destacà cap jugador, puix que fou tal l'actuació de conjunt realitzada per l'equip català que tots foren destacables.

Per la Real Sociedad fou Azcona, el veritable autor de la victòria guipuscoana. Feu una actuació magnífica i justament ovacionada. El següent en mèrits Caro, magnífic en la defensa, Ugarte, incansable, i Juanegui a la davantera.

UN COMENTARI DEL NOSTRE ENVIAT ESPECIAL

San Sebastián, 13 (per telègraf). — La victòria de l'equip donostiarra, per la mínima diferència, ha estat relativament merescuda, per la superioritat física dels jugadors de San Sebastián, el que ha constituït un important desavantatge per als jugadors terrassencs.

L'equip donostiarra ha jugat amb molt d'entusiasme i la seva empenta contrarrestà la millor tècnica dels catalans. Aquests, malgrat de llur domini, estigueren poc afortunats a l'hora de rematar.

Dels vencedors, la millor ratlla fou, sens dubte, la de defensa. Del Terrassa, van distingir-se notablement, Argemí i Roig, aquest darrer, malgrat de trobar-se lesionat. També és de remarcar l'actuació de Fitó. La ratlla

EL CAMPIONAT D'ESPANYA DE FUTBOL

A MADRID

El titular i el Pària, de Saragossa, empaten a un gol

Al camp de Chamartín i després de celebrar el partit entre l'Athletic local i el Deportivo de Castelló, se celebrà aquest encontre que constituï un fracàs absolut dels campionats centrals. El resultat fou just. Els aragonesos, sense fer jugades brillants, posaren en la lluita tot l'amor propi i forces que tenien per aconseguir la victòria. No l'obtingueren per molt poca cosa.

Després d'estar dominats durant la major part de l'encontre, en els darrers minuts que realitzaren algunes arrencades perilloses, hi hagué un moment en què per desgràcia no assoliren la victòria.

El domini en general estigué de part dels madrilenys, i en alguns moments pressionaren de ferm, però en de mitjos, discreta. En conjunt, però, tot l'equip va portar-se dignament, defensant honorablement els colors catalans.

Els àrbitres van permetre, en tot moment, el joc fort i continuïtat faltes passaven per alt. Especialment Richi, estigué molt malament, resultant molt millor la tasca de Ricart.

Al vespre, els jugadors catalans han estat obsequiats amb un sopar al Real Club Nàutic.

El públic ha estat correcte, animant, naturalment, els seus. Durant el partit ha plogut lleugerament.

M. VALLS

tot l'encontre no aconseguírem destacar una sola avançada de mèrit. Si haguessin assolit la victòria no hauria estat merescuda a pesar del domini exercit. I en pla d'individualitats segurament que no aconseguírem treure'n més de tres. Culminà el desencert en els darrers, que semblaven jugadors d'inferior categoria, i es veieren acordats davant les franges i fortes escomeses de la defensa aragonesa, especialment del seu capità Gómez, que es feu l'amo del camp, i els contraris li agafaren tanta por que quan el veien moure el peu s'hi giraven d'esquena.

L'arbitratge del català Villena, imparcial, però imprecís. S'equivocà moltes vegades i retardat en algunes fallades.

Els equips foren: Castro, Gómez, Aratel, Quejana, Costa, Rufó, López, Armas, Burillo, Angellillo i Albor.

Real Madrid: Vidal, Torregrossa, Quesada, Prast, Esparza, Josep M. Peña, Lascano, Morera, Rubio, Cosme i Olaso.

Als cinc minuts Rubio, en una excel·lent jugada, fa una passada que és un gol fet i que Olaso s'encarrega de transformar-lo. A la poca estona hi ha un tret alt de Rubio. Segueix una bona combinació madrilenya que acaba Olaso tirant-la fora. Als onze minuts Albor, en recollir una passada de l'interior dreta, marca el gol de l'empat. Ataca el Madrid i Cosme dona un xut formidable, que dona en el pal.

L'altra dreta madrilenya fa l'única bonica combinació de tota la tarda, però en arribar el moment culminant manen el baló fora. Poc després, en un atac dels aragonesos, Esparza dona mà dintre de l'àrea, però l'àrbitre no la considera punible i ve el primer "faut" de Rubio en entrar amb els seus donant un cop de peu als ronyons a Aratel, que és assistit.

A SEVILLA

El Victòria de Las Palmas fa un bon partit i elimina el Real Valladolid

Al camp del Sevilla F. C., amb esesa públic, se celebrà el partit d'eliminació entre canaris i castellans, representats, respectivament, pel Real Victòria de Las Palmas i el Real Valladolid.

L'anterior partit havia acabat amb l'empat a un gol, i avui el resultat ha estat favorable als il·lencs, per quatre gols de diferència.

A les ordres del col·legiat Medina, que dirigí l'encontre excel·lentment, els equips formaren així:

REAL VICTORIA. — Correa, Castellanos, Arturo, Martín, Díaz, Mondariz, Tinini, Adolfo, Eduardo, Alvarez i García.

REAL VALLADOLID. — Irigoyen, Chuchín, Martín, Guruchaga, López, David, Chimisto, Valls, Anduiza, Sanniguel i Salvadores.

El primer temps fou de joc mogut i interessant, dominant més l'equip castellà, però essent sempre superiors en perill davant la porta contrària els jugadors canaris.

Aquests, al cap de cinc minuts, marquen el primer gol.

El gol del Real Valladolid arriba al cap de nou minuts.

Segueixen assenyalant-se diverses incursions de l'equip canari, molt perilloses, i als vint-i-dos minuts hi ha una brillant avançada de l'ala esquerra, que acaba amb un gran tret d'Eduardo. Aquest bal per segona vegada a Irigoyen.

Vuit minuts després, un centre de Tinini troba el degut rematador en Eduardo, i és el tercer gol de l'equip canari.

Amb aquest resultat de tres a un a favor de l'equip canari, acaba el primer temps, que ha estat en els darrers moments d'iniciativa castellana.

En canvi, i segon temps es descabellà, la major part, en terreny del Real Valladolid, per éssers els impulsadors els canaris.

El quart gol de l'equip isleny, aconseguit al cap de tres minuts d'iniciar-se aquest temps, fou de veritable bellesa. Una gran jugada de tota la davantera, en precises i boniques clons, culminà amb el potent xut de Eduardo, que no pogué detenir el porter vallisoletà, i fou el quart gol de l'equip canari.

Als disset minuts, aquest aconsegua el cinquè i darrer gol.

Com dèiem, en el primer temps dominà una mica més l'equip vallisoletà, però en el segon la pressió fou canària.

A LEON

La Cultural Leonesa i el Sevilla han de jugar un partit de desempat

Al camp de la Cultural Leonesa, amb molt de públic i assistència del delegat de la Federació Nacional, senyor Cabot, se celebrà ahir tarda la segona volta de l'eliminació Sevilla-Cultural Leonesa. El triomf fou favorable a la Cultural per dos a un, i com que l'anterior partit fou favorable a l'equip andalús per un gol de diferència, s'haurà de celebrar un altre partit de desempat en terreny neutral. Dirigí la lluita el col·legiat madrileny Melcón, amb juges del mateix col·legi.

Els equips es formen així: Sevilla: Elzaguire, Seño, Igle-

sias, Rey, Abad, Arroyo, Campanal, Adelantado, Gual, Carro i Brand. Cultural: Sión, Pepin, Castilla, Sión II, Moro, Vázquez, Rubiera, Leoncio, Colinas, Chaco i Panta-león.

Començà el partit dominant l'equip local.

Es tocà la fi del primer temps, estant els equips empatats a un gol i havent-se jugat cinquanta minuts en lloc dels 45 legals.

S'inicià la segona part amb força pressió de l'equip local. A la poca estona, Chaco i Colinas es troben sols davant la meta abandonada d'Elzaguire i es precipiten i xuten alt. Els de León carreguen el joc, ara, per la dreta, i Rubiera resulta un element perillós. La defensa andalus s'esforça a contenir-lo i en poca estona li fan dues travetes. S'encarrega de tirar la segona Chaco, que des d'aprop fusella el gol de la victòria als dotze minuts.

Segueix després el domini altern i joc interessant per l'anys de tots dos equips d'augmentar el seu tanc-teig i s'arriba al final del segon temps un minut abans de l'hora amb la victòria de la Cultural Leonesa. L'arbitratge de Melcón ha estat bo llevat de les equivocacions del temps.

De la Cultural Leonesa es distingiren la defensa i Rubiera, del Sevilla, Elzaguire, que estigué molt bé i l'ala dreta. — Noti-Sport.

A SANTANDER

La Real Sociedad de Sant Sebastià es classifica

Ahí al camp del Malecon, de Torrelavega, s'enfrontaren la Real Sociedad de Sant Sebastià i la Real Sociedad de Torrelavega en partit de campionat d'Espanya.

El primer temps acabà amb un empat a zero.

El joc de les davanteres en el primer temps fou nul; destacà la feina dels mitjos i defenses. De resultes d'una topada amb Robledo, Marculeta resultà lesionat, però no es retirà del camp.

En el segon temps Marculeta passà a l'interior, i així ocupà el seu lloc. El primer gol el marcaren els donostiarres als 21 minuts.

El partit era cada vegada més ensopeït. Quan el públic se'n començava d'amar i faltaven escassos minuts per acabar el partit, Cholin, en una avançada personal originà una "melée" que es traduí en gol per l'impetuós davanter centre base. Vencé, doncs, la R. S. per 2 a 0.

Destacaren els mitjos donostiarres, i Ceballos, Ibarra i Parete pels locals.

Arbitrà, malament, Olartecechea. Els equips formaren de la següent manera:

Real Sociedad: Izaguirre, Ilundain, Zaldua, Amadeo, Marculeta, Ayestaran, Mariscal, Kiriki, Cholin, Bien-sobas i Yurrita.

Torrelavega: Benigno, Perujo, Verdiales, Romero, Ceballos, Rafael, Marcos, Ibarra, Elizalde, Teleta i Vega. — Noti-Sport.

Cureu la vostra trencadura

Es possible que en ple segle XX no haguéssiu solució a la vostra trencadura?

Per aconseguir un resultat pràctic i ràpid utilitzeu el reductiu-obturador "SANNY", els èxits consecutius del qual l'han portat a ocupar el primer lloc entre els seus semblants.

Demaneu llibret gràfic a Institut Ortopèdic SABATE & ALEMANY Canuda, 7 - Barcelona

EL SORTEIG PER ALS VUITENS DE FINAL

El Barcelona jugarà contra el Real Betis, i l'Espanyol contra el Real Victoria, de Las Palmas

Madrid, 14 (Per conferència). Aquest matí, al domicili de la R. F. E. F., s'ha celebrat el sorteig dels vuitens de final del Campionat d'Espanya. Ultra els senyors Somermuelos, Irazabal, Rosich i Cabot, del Comitè Executiu, hi assistiren delegats dels següents clubs: Espanyol, Real Madrid, Athletic Madrid, Betis, Múrcia, Sevilla, Pàtria, Cultural Leonesa, València i altres.

El senyor Hernández Coronado, del Real Madrid, ha estat qui ha fet la "sort" dels clubs interessats, puix que ha tret els noms del "bombo".

El resultat del sorteig és aquest:

Guanyador Real Madrid - Pàtria, contra Arenas.

Deportivo Alavés - Osasuna.

Athletic de Bilbao - Real Sociedad.

Real Unión d'Irun - Guanyador Athletic M.-Castelló.

Real Betis - F. C. Barcelona.

Espanyol - Real Victoria.

València - Guanyador Sevilla-Cultural Leonesa.

R. Múrcia - R. Oviedo.

Demà, els desempats

A Barcelona: Athletic Madrid - Castelló, al camp de l'Espanyol.

A Madrid: Real Madrid - Pàtria, i Sevilla - Cultural Leonesa, tots dos al camp de Chamartín.

Madrid, 14 (per conferència). Reunits els representants dels clubs interessats, aquest matí han convingut celebrar demà, dimarts, els partits de desempat.

Al camp de Chamartín jugaran primer el Sevilla i la Cultural Leonesa, i després el Real Madrid - Pàtria. Per al primer partit s'ha sol·licitat l'arbitratge del senyor Villena, o en defecte d'aquest, el de Vilallà o Llovera. Melcón dirigirà el partit Pàtria - Real Madrid.

L'Athletic de Madrid i el Castelló jugaran el seu partit a Barcelona, al camp de l'Espanyol. S'han posat d'acord perquè els àrbitres Aribas o Villena.

Un record imbatible!!

AVUI Quarta setmana 76. representació 108.943 espectadors; 1... (heus ací el rècord) segueixen els plens... Res millor que aquestes dades per a fer l'elcigi de la maravillosa opereta cinematográfica

EL DESFILE DEL AMOR

per Maurice Chevalier i Jeannette Mac Donald

que es projecta actualment al COLISEUM

NOTA: Els números musicals d'aquesta pel·lícula han estat editats per "LA UNION MUSICAL ESPANOLA". Passeig de Gràcia, 342

ES UN FILM SONOR PARAMOUNT

ANNY ONDRA

REAPAREIX EN

La muñeca de Viena

Vegeu AVUI aquesta comèdia frívola, còmica i a estones sentimental

CINEMA PARIS

SALS

Litíniques Dalmau

Producte nacional

per a preparar la millor aigua de taula

Dipositaris exclusius:

Estab'ecimie tos Dalmau Oliveres, S. A.

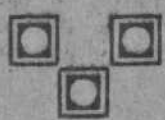
Princesa, 1 BARCELONA

MOMOTOMBO

CAFES TORRATS

Vendes a l'engrós

i al detall

Oficines i magatzem:

HOMERO, 56

SANT GERVASI

TELEFON 71964